

Kaczmarewski, Gintrowski & Lapinski, Pusty Raj

W pustym raju dni po wygnaniu
Stwórca trawi na długich spacerach
Nocą leży na chmurnym posłaniu
Jasność własną sen mu odbiera
Swoich praw się uczy na pamięć
Sam ich musi przestrzegać by trwały
W pustym raju niebo jak kamień
Pusty raj jest dla Stwórcy za mały

A ludzi dwoje
W świecie brodzi
Adam poluje
Ewa dzieci rodzi

W pustym raju powietrze kwaśne
Jałowicie nietknięta ziemia
Zarastają ścieżki ostatnie
Nikt nie zbiera owoców stworzenia
W wielkiej ciszy prócz kroku swojego
Słyszy Stwórcę rytm uporczywy
Z drzewa wiedzy dobrego i złego
Lecą jabłka w wysokie pokrzywy

A tam deszcz pada
Wichry żalosne
Adam ma katar
Ewa sieka czosnek

W pustym raju archanioł Gabriel
Miecz ognisty czyści od święta
To przed Panem wypręży się nagle
To postraszy z nudów zwierzęta
Towarzyszy Stwórcy w przechadzkach
Lecz nie może Go bawić rozmową
Żadną myślą zaskoczyć zniemacka
Obaj myślą wszak jednakowo

Na ludzkim łądzie
Nagle już starzy
Adam wciąż błądzi
Ewa ciągle marzy

W pustym raju czas przejął władanie
Stwórca czeka z rękami wzdłuż ciała
Panujący światu skazaniec
Dożywocie wyłącznej chwały
Życie Pana jest wiecznym czuwaniem
Wśród niewysłowionych problemów
W pustym raju cokolwiek się stanie
Zawsze stanie się przeciw Niemu
Jacek Kaczmarewski